

Arrest

nr. 62 446 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

'Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Klinë (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit.

In 2005 ging u in Prishtinë (Kosovo) elektronica studeren, maar een jaar later schakelde u over naar economie. Iets nadat u zich in 2006 inschreef voor uw studies economie leerde u M.A. (...) kennen en startte u een relatie met haar.

Tijdens uw studies economie engageerde u zich voor de belangen van de student. Zo was u bestuurslid van het USSH, een studentenorganisatie binnen de faculteit economie. Uw relatie met A. (...) liep goed tot in april/mei 2008 de familie van A. (...) van jullie relatie kennis kreeg en te weten kwam dat u jonger bent dan A. (...), een gegeven dat indruist tegen de bij jullie geldende traditie. De traditie schrijft immers voor dat om te kunnen/mogen huwen, de man ouder dan de vrouw dient te zijn. Door de familie van A. (...) werd dan ook geëist dat jullie relatie stopgezet zou worden. Te dien einde werd u zelfs meermaals telefonisch door de vader en de broer van A. (...) bedreigd. Tevens werden er door vrienden van A.

(...)'s familie meermaals dreigbrieven onder uw deur in Prishtinë gestoken waarop te lezen stond dat u de relatie diende te beëindigen. Na een vruchteloze verzoeningspoging van uw zijde – u vroeg aan A. (...) de problemen met haar familie te kunnen bespreken, maar dat werd u geweigerd – zette u uiteindelijk in mei 2008 uw relatie met A. (...) en uw studies stop en ging u terug in Klinë bij uw familie wonen.

Daar u zich in Klinë niet vrij voelde, niet in de mogelijkheid was op een normale wijze uw leven en studies voort te zetten, besloot u uiteindelijk Kosovo te verlaten.

U vertrok op 27 augustus 2010, reisde via Macedonië naar België, waar u op 30 augustus 2010 aankwam. Dezelfde dag nog diende u in België een asielaanvraag in.

U wenst niet naar Kosovo terug te keren aangezien u zich daar niet veilig voelt. Bij een nieuwe ontmoeting met de familie van A. (...) vreest u voor uw leven.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 19 mei 2010; uw Kosovaarse geboorteakte en nationaliteitsbewijs, beide uitgereikt op 12 november 2010 te Jashanicë (gemeente Klinë); uw Kosovaarse bibliotheekkaart, geldig tot 19 oktober 2008; uw universiteitsboekje van Prishtinë waaruit blijkt dat u economie volgde; en de Kosovaarse geboorteaktes en nationaliteitsbewijzen van uw gezinsleden.'

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die ertoe nopen de waarachtigheid van uw asielrelaas in vraag te stellen.

Zo stelde u ten tijde van uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal eerst dat uw problemen met A. (...)s familie (en diens vrienden) startten in mei 2008 (CGVS, p. 3). Later tijdens het gehoor verklaarde u dan weer dat de laatste bedreiging van A. (...)s vader zich voordeed in april 2008 (CGVS, p. 7).

Evenmin kende u de naam van A. (...)s vader en broer, een gegeven dat minstens bevreemdend te noemen is daar u reeds twee jaar een relatie had met A. (...) en omdat jullie toch serieuze bedoelingen hadden samen (DVZ vragenlijst CGVS, vraag 3.5, p. 2; CGVS, p. 6). Voorts gaf u aan dat uw problemen met A. (...)s familie het gevolg waren van het feit dat u jonger was dan A. (...). U legde uit dat de traditie in Kosovo niet toelaat dat de vrouw ouder is dan de man om in het huwelijk te stappen. U vervulde dat u geen enkel Albanees echtpaar bij naam kent waar de vrouw ouder is dan de man (CGVS, p. 9). Het is dan ook bevreemdend dat uit de door u neergelegde documenten, meer bepaald uit de geboorteakte van uw vader, blijkt dat uw eigen grootmoeder maar liefst negen jaar ouder was dan uw grootvader.

Ten slotte zet het feit dat u nog geruim twee jaar zonder concrete problemen in Kosovo verbleef – u verliet immers zonder concrete aanleiding pas in augustus 2010 uw herkomstland – de geloofwaardigheid van de door beweerde problemen en de ernst van de door u beweerde vrees op de helling.

Hoe dan ook, er dient vastgesteld te worden dat de door u beweerde problemen louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard waren.

Zo vreesde u uitsluitend de familie van A. (...) omdat u meermaals door haar vader en broer telefonisch of via hun vrienden met de dood bedreigd werd omdat zij het niet eens waren met jullie relatie (CGVS, p. 9-10).

Uw beweerde problemen houden op zich dan ook geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Evenmin heeft u overtuigende feiten of elementen aangebracht waaruit blijkt dat uw problemen het lokale niveau zouden overstijgen.

U heeft niet aangetoond dat u teneinde verdere problemen te vermijden uw leven niet in een ander deel in Kosovo zou kunnen voortzetten. Immers, u leefde na de laatste bedreiging van A. (...)s familie in mei 2008 nog geruim twee jaar zonder concrete problemen bij uw familie in Klinë.

Gevraagd naar de reden waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen stelde u dat u zich niet vrij voelde om verder te leven, om te studeren.

Als er in deze al sprake kan zijn van een effectieve vrees, moet opgemerkt worden dat uw vrees dienaangaande hypothetisch van aard is en geenszins wordt ondersteund door concrete elementen,

temeer daar u, zoals reeds aangehaald, sinds mei 2008 geen concrete problemen meer kende (CGVS, p. 7-10).

Ten slotte heeft u geen elementen aangebracht waarom de familie van A. (...), bij een eventuele toekomstige ontmoeting, u opnieuw zou bedreigen. Door het stopzetten van jullie relatie in mei 2008 kwam er immers een einde aan (de oorzaak van) jullie conflictsituatie.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u, als etnische Albanees, voor uw problemen met de familie van A. (...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de lokale Kosovaarse of de ter plaatse zijnde internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst stelde u zelf nooit enig probleem gekend te hebben met de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Daarnaast stelde u dat u voor geen van de bedreigingen door de familie Murati en hun vrienden ooit klacht neergelegde bij de politie.

U deed dit naar eigen zeggen niet omdat u geen vertrouwen heeft in de in Kosovo aanwezige lokale en internationale veiligheidsinstanties (CGVS, p. 8-9).

Deze verklaring voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten is evenwel niet afdoende.

Uw bewering dat het in Kosovo geen verschil maakt of een misdrijf wordt gemeld of niet daar het resultaat toch hetzelfde is, met name er worden geen zaken opgelost, noch door de lokale politie noch door de aanwezige internationale autoriteiten, is immers slechts een blote bewering die u met geen enkel concreet voorbeeld kon staven en die geenszins strookt met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (CGVS, p.8-9). Het is daarenboven immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex (European rule of law mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. De KP beschikt over de nodige wettelijke middelen om daders van agressie op te sporen, te vervolgen en te bestraffen. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and CO-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Overigens dient in dit verband opgemerkt te worden dat internationale bescherming pas kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in eigen land zijn uitgeput, hetgeen u geenszins gedaan heeft (CGVS, p. 8-9).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en nationaliteitsbewijs staven uw identiteit en nationaliteit, maar deze worden hier geenszins in vraag gesteld. Uw bibliotheekkaart en uw universiteitsboekje geven aan dat u in Kosovo economie studeerde aan de universiteit van Prishtinë, maar ook hier wordt niet aan getwijfeld. De geboorteaktes en nationaliteitsbewijzen van uw gezinsleden tonen hun identiteit en nationaliteit aan, maar dit wordt evenmin betwist.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 maart 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van het principe van behoorlijk bestuur en een manifeste appreciatiefout.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de definitie van "vluchteling" en verwijst naar een passage uit *"HATHAWAY, The Law of Refugee statut, Toronto, Vancouver, 1991"*.

Verzoeker verwijst verder naar de *'lessen van professor LEWALLE betreffende de motivering van bestuurshandelingen'*.

Verzoeker laat gelden dat zijn problemen oorsprong vinden in de *"tradities van de Albanofone Kosovaren met het islamgeloof"* en stelt dat het aldus een discriminatie omwille van een religieuze overtuiging betreft, wat binnen het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt.

Bovendien betwist verzoeker de informatie waaruit blijkt dat een adequate bescherming door de Kosovaarse politiediensten voorhanden is. Hij geeft aan dat het Commissariaat-generaal steunt op eenzijdige informatie over de betrouwbaarheid van de Kosovaarse politie.

Hij stelt dat de informatie van het Commissariaat-generaal niet door hem kon worden tegengesproken en dat de door de commissaris-generaal ingeroepen elementen aangaande de Kosovaarse politie, in geen geval toelaten te bevestigen dat hij zou kunnen genieten van een adequate bescherming.

Verzoeker stelt dat het algemeen geweten is dat de Kosovaarse politie niet de meest efficiënte is. Hij benadrukt dat er corruptie is op elk niveau en het dus moeilijk lijkt voor verzoeker om te kunnen genieten van een adequate bescherming door zijn nationale autoriteiten.

Verzoeker geeft in ondergeschikte orde aan dat hij Kosovo heeft verlaten omwille van fysieke en verbale bedreigingen van zijn schoonfamilie. Indien hij zou terugkeren, loopt hij opnieuw het risico te worden bedreigd, aldus verzoeker. Volgens hem is er dus een risico op onmenselijke en ontorende behandeling in zijne hoofde in geval van terugkeer naar Kosovo.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad wijst er op dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de schending van het principe van behoorlijk bestuur en de aangehaalde manifeste appreciatiefout, als middel onontvankelijk zijn.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

Doordat verzoeker in gebreke blijft weer te geven hoe de bestreden beslissing dit artikel en/of beginselen zou hebben geschonden, laat hij de interpretatie geheel over aan de Raad, wat niet kan worden aanvaard. De opgeworpen schendingen zijn te vaag en onduidelijk om ontvankelijk te zijn.

2.5. De Raad deelt het standpunt van de commissaris-generaal vervat in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te hebben verlaten, met name de problemen met de familie van A., problemen zijn van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en als dusdanig buiten het toepassingsgebied vallen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor nergens aanhaalde dat religieuze gebruiken aan de grondslag liggen van zijn voorgehouden problemen. Hij stelde enkel dat *'De traditie laat niet toe dat de vrouw ouder is dan de man om in het huwelijk te stappen. De vrouw moet steeds jonger zijn. Daarom wilden ze, de familie van A., er niet over spreken'* (zie verhoorverslag van 22 februari 2011, p. 9).

Pas in zijn verzoekschrift poneert verzoeker voor het eerst dat zijn problemen *'hun oorsprong vinden in de tradities van de Albanofone Kosovaren met het islamgeloof'* (zie p.4).

Deze enkele -laattijdige- bewering is niet in staat voormeld standpunt te ontkrachten.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker zijn bewering dat de traditie vereist dat de bruidegom ouder dient te zijn dan de bruid niet bewijst, noch dat het negeren van deze traditie, de eventuele daaruit volgende problemen verband zouden houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en het gebrek aan kennis met betrekking tot essentiële elementen van het asielrelaas, blijven overeind nu het verzoekschrift hier niet op in gaat. Verzoeker geeft ook geen verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat in strijd met de voorgehouden "traditie" blijkt dat zijn eigen grootmoeder negen jaar ouder was dan zijn grootvader.

Zelfs indien zou aangenomen worden dat de ingeroepen vervolging toch verband zou houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn relaas ongeloofwaardig is onverlet laat en ook niet aan toont waarom hij de bescherming van zijn nationale overheden tegen zijn voorgehouden problemen niet zou kunnen inroepen.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief

internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...] ”

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoeker, een volwassen man die een hogere opleiding volgde, geen enkele poging heeft ondernomen om tegen de voorgehouden bedreiging van de familieleden van A. bescherming te bekomen van de autoriteiten van zijn land.

Hij ging niet naar de politie, richtte zich niet tot KFOR of EULEX en heeft nergens klacht neergelegd, hulp of bescherming gezocht (zie het verhoorverslag, p. 8-9).

Zijn enkele bewering (zie verzoekschrift p. 4) *“Inderdaad, het is algemeen geweten dat de Kosovaarse politie niet de meest efficiënte is. De corruptie bestaat op elk niveau. En het lijkt dus moeilijk in hoofde van verzoeker te kunnen genieten van een adequate bescherming door zijn nationale autoriteiten”* klinkt te zwak om aan te tonen dat hij geen bescherming kon krijgen of dat de overheden daartoe onwillig waren.

De Raad volgt verzoeker niet waar hij betwist dat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat er een adequate bescherming bij de Kosovaarse politiediensten voorhanden is en waar hij stelt dat deze informatie ook eenzijdig is.

Dit verweer bestaat ook hier uit enkele blote beweringen,

Het blijkt dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder onder meer Eulex, het OVSE en de Commissie voor de Rechten van de Mens bij de Raad van Europa.

De stelling van verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 4) dat *“de informatie verkregen door het CGVS helemaal niet kon worden tegengesproken door verzoeker”*, is onjuist.

Niets belet verzoeker immers om de motieven van de bestreden beslissing tegen te spreken; verzoeker beschikt over een inzagerecht dat hem de mogelijkheid geeft om de informatie die zich in het administratief dossier bevindt te raadplegen en zijn tegenargumenten te formuleren.

Vastgesteld wordt dat verzoeker in zijn verzoekschrift ook niet is ingegaan op een aantal belangrijke vaststellingen in de bestreden beslissing.

De problemen van verzoeker zijn lokaal van aard en sinds mei 2008 heeft verzoeker geen problemen meer ondervonden, waardoor terecht kan worden getwijfeld aan de ernst van de ingeroepen vrees. Verzoeker is er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat hij niet over een vestigingsalternatief in zijn land beschikt.

Deze vaststellingen blijven bijgevolg overeind.

Het blijkt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Verzoeker beroept zich voor zijn aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielverzoek.

In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Dergelijk relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE